

odmakal, a i v přípravných zápasech se mu dařilo. Třeba mě trenér konečně posune zprava do středu zálohy, zdoufal Vojta.

„Vojto, sedni si na chvilku, musíme si popovídat,“ začal trenér vážněji, než Vojta očekával.

Vojta usedl na měkký gauč a sundal si z hlavy zpocenou čepici. Čekal, co na něj trenér vybalí.

„Koukej,“ podával mu papír potištěný z obou stran, „víš, co to je?“

Vojta jen zavrtěl hlavou, neměl tušení, o co jde.

„To je tvoje první pozvánka do reprezentace, Vojto. Přišlo to mnohem dřív, než jsme mysleli,“ usmál se na něj trenér.

Cože? Slyšel Vojta dobře? Pozvánka do repre? Jasně, že o tom vždycky tajně snil a věděl, že dva jeho současní spoluhráči hrají za U16, ale že by si ho všimli už po půl roce ve Slavii? To mu přišlo jako sci-fi.

„To je skvělýýýý!“ dal spontánně průchod své radosti.

„No zatím jde jen o nominaci na přípravný zápas proti Rakousku,“ krotil jeho nadšení trenér. „Uvidíš, jak se tam chytneš a jestli tě pozvou znovu, chtějí si tě otestovat, už se na tebe byli několikrát podívat.“

